

LBRIS

We know
books

Octavian E. Radu

Cerys

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Cuprins

Prolog	pag. 9
Ucigașii	pag. 11
Între timp în vremuri tulburi	pag. 157
Barbari inimoși	pag. 207
Sfârșitul dulce-amărui	pag. 309
Epilog	pag. 317

Prolog

Întinericul domnea ca întotdeauna în străvechea grotă, fiind pus la încercare doar de câteva flăcări roșii-albăstrui, care dănțuiau umbrindu-se pe peretele negru-cenușiu în propria lor lumină. Nicio creangă nu trosnea sub flăcări, ardeau pur și simplu pe pământul gol și umed, reflectându-se în ochii multicolori ai Bătrânului Șaman, anticul maestru al spiritelor. Ședea în fundul grotii cu mâinile brăzdate împreunate în jurul bărbii sale lungi, privind focul fără să clipească.

Două siluete întunecate își făcură apariția și se așezară în jurul flăcărilor, așteptând. După un răstimp destul de îndelungat, vocea Bătrânului Șaman răsună, izbindu-se de pereții peșterii:

— Vremea voastră de rățăceală a luat sfârșit. Pământul a vorbit. Ploaia a căzut, mâhnește. Vântul e prea rece. Iar apoi, am citit în flăcări și-n umbre. Vin vremuri de restriște. Tărâmurile vor sângea, lamele vor face legea. Lumea veche se va înfrunta cu cea nouă. Călăuze veți fi voi, ca în vremurile dinainte de vremuri. Ucigașii, barbarii și oamenii inimoși vor înclina balanța. Căutați-i pe cei de soiul lor și îndreptați-i către vârtoare. Vechile puteri fie cu voi!

Cele două siluete își puseră câte două degete pe frunte și făcură plecăciune înainte de a se îndrepta spre ieșirea din grotă. Dintr-odată, ochii Bătrânului Șaman se măriră și prinseră o culoarea sângerie. Siluetele se opriră și se întoarseră îngrozite către maestrul spiritelor.

Acesta își încheie profeția:

— Iar la urmă, va veni Iarna Sufletelor. Și doar Cea Iubită o va putea opri.

Flăcările își încheiară dansul. În străvechea grotă era întuneric deplin.

Ucigașii

„Sunt coțcari fără virtute, conștiință ori scrupule, adevărate creaturi diabolice, capabili numai să ucidă. Pentru cei ca ei, nu există loc între oameni onești.”

Andrzej Sapkowski

O-Mie-de-Morți

Pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, Gravein O-Mie-de-Morți era neliniștit, iar simțământul pe care-l încerca era cel puțin ciudat. Nu că n-ar fi cunoscut frica, o văzuse de prea multe ori în ochii victimelorsale, dar el, în sinea lui, n-a înțeles-o niciodată pe deplin. Privi cele două leșuri proaspăt hăcuite pe podeaua din beciul fermei. Încă două se aflau sus, în izbă. Și în afara potolirii poștei de sânge, pentru ce? N-au găsit decât niște resturi de bere acră, câteva cepe roase și niște barabule vechi. De o lună jefuiau fermele de la granița sudică a Harduunului și, cam peste tot, același rezultat. Auziră ei zvonuri cum că o bandă de jefuitori harduunieni ar face raiduri peste graniță în Leylun, iar Leylunul ar fi trimis o trupă de cavaleri spre a-i stârpi. Tovarășii lui Gravein gândeau că tot acești cavaleri jefuiau și fermele, și pentru ei nu rămânea mai nimic. Nu că ar fi cutezat să-i aducă aminte de asta. Gravein n-avea nevoie de zvonuri. Și nu degeaba i se spunea O-Mie-de-Morți. Înalt și subțire, dar bine închegat, cu barba castaniu-argintie acoperindu-i jumătate din față, cu mâinile imense și noduroase ținând securea mânjită de sânge, cu ochii atât de goi, încât nu le puteai distinge culoarea, arăta atât de înfricoșător, încât toate poveștile despre el parcă prindeau viață. Și totuși, se simțea neliniștit. Gravein nu credea în niciunfel de zei, doar în vechile spirite, de care majoritatea harduunienilor nici nu-și mai aduceau aminte. Nici el nu știa prea

multe despre ele, însă doar așa își putea explica vocile neauzite de alții care îi vorbeau uneori, voci care, după judecata lui, îi sălășluiau în moalele capului. Și de la o vreme, aceste spirite îi spuneau doar atât: „Soarta e la răscruce...”

Ar fi trebuit să simtă durere. A fost tăiat și înjunghiat de vreo șase ori în doar câteva minute. Și totuși, nu simțea nimic. În jurul lui, în fața fermei pe care tocmai au prădat-o, zăceau cei trei tovarăși ai lui, toți morți, sângele lor colorând zăpada. Deși erau doar niște hoți ordinari, ar fi trebuit să-i pese. Și totuși, nu simțea nimic. Sângera abundant și îl luă cu amețală. Omorâse cinci ostași în tunicile roșii cu vultur negru, însemnul Leylunului, dar mai erau cinci. Unul tocmai se îndrepta către el urlând, țintuindu-l cu o sabie lungă, gata de atac. „Hai, moarte! Hai, prietene!” Lovitura i-ar fi tăiat căpățâna dacă n-ar fi parat-o cu securea la timp, atât de puternic, încât sabia s-a rupt în două. Cu reverul îl lovi pe cel care se apropia din dreapta, spintecându-i beregata, apoi făcu un semicerc cu o viteză uimitoare, întoarse securea către stânga și îi despică stomacul ostașului surprins, care ținea încă în mână un ciot de sabie. Acesta căzu în genunchi, măruntaiele curgându-i în noroi. Disperat, ostașul încercă să și le vâre îndărăt. Gravein ar fi râs. Văzuse treaba asta de prea multe ori. Dar era din ce în ce mai amețit. Venele păreau să i se spargă în cap și deja se clătina. Un alt ostaș înainta fugind și urlând ca posedat, vârful ascuțit al sulitei sale sclipind în soarele cu dinți, aproape orbindu-l pe Gravein. „Hai, moarte!” Îi reuși însă o piruetă în ultimul moment și despică spinarea ostașului cu atâta forță,

încît aproape îl hăcui în două. Ridicându-și privirea de la ostașul măcelărit, se pomeni cu o săgeată în umăr. Spre surprinderea arcașului, care era doar la cinci-șase metri de el, nu căzu, nici măcar nu se dezzechilibra. În schimb, își smulse săgeata cu totul, privind lichidul purpuriu curgându-i șiroaie peste pieptarul învechit, din blană de urs. Surprins, arcașul se grăbi să potrivească încă o săgeată în arc, dar fu oprit de răcnetul călărețului în zale sclipitoare și tunică albastră a nobilimii din Leylun, care până în acel moment privise doar amuzat cum se desfășura măcelul. Acesta dădu pinteni calului, fluturând o sabie argintie, înaintând. „Hai, prietene!” Călărețul încercă să-l lovească în creștet, dar Gravein sări într-o parte, ferindu-se în ultima clipă. Cavalerul mai galopă câțiva pași înjurând, apoi își întoarse poruncitor murgul, pregătit de un nou atac. Gravein însă înaintase deja și după un salt imposibil de lung, se pomeni în fața călărețului, spintecă gâtul calului într-o ploaie de sânge și se rostogoli într-o parte. Murgul scoase un zgomot teribil și se prăbuși la pământ, blocând piciorul stâng al cavalerului sub trupul său. Gravein trecu direct la treabă. Se ridică și prinzând securea cu ambele mâini, îi reteză capul călărețului cu o lovitură brutală, care-l slei de ultimele puteri. Ar fi vrut de fapt să-i despice căpățâna în două, dar deja nu mai vedea bine. Abia observă privirea surprinsă și îndurerată întipărită pe chipul care acum, despărțit de rămășițele proprietarului, se rostogolea nebunește în zăpadă. Cu privirea încețoșată, sfârșit de răni, sete și oboseală, Gravein privi către arcaș, așteptând săgeata fatală. „Hai, moarte! Hai, prietene!”

Se auzi un șuierat și arcașul se prăbuși la pământ, o săgeată străpungându-i grumazul. Gravein se uită un moment în direcția din care i se păru că ar fi zbughit

acea săgeată, dar privirea i se închețoșă și mai tare și căzu la pământ. Zăpada era ca un pat moale în care i se scurgeau simțurile, în timp ce i se părea că plutește către Țara Uitării. Privea către cer, așteptând să se facă întuneric.

Un chip bărbos și grizonant îi apărură în fața ochilor, apoi un al doilea, mai tânăr și ceva mai îngrijit. Doi harduunieni erau aplecați asupra lui. Era mai mult mort decât viu, dar simți o oarecare căldură în trup la straniul gând că se bucura să se stingă privind-i pe cei din neamul lui.

— Rezistă, prietene, spuse bărbosul.

— Cine ești? întrebă celălalt, mai tânăr.

— Un... ban... dit ne... norocit, croncăni Gravein, împroșcând sânge.

— Cine ai fost nu contează, replică tânărul. L-ai omorât pe prințul și moștenitorul Leylunului. Că vrei sau nu, ești un erou al Harduunului. Ești parte din profeție acum. Deci fie că vrei sau nu, va trebui să trăiești.

Gravein încercă să râdă, dar nu ieși decât un grohăit însângerat.

— Bea, prietene, zise bărbosul, ducându-i o ploscă la gură.

Gravein bău instinctiv. Era mied de Lipaar. Cea mai proastă băutură din tot Zelorul. Și parcă nu băuse niciodată ceva atât de bun.

Vremea ogorogului

— Morți în gură... zise Murzul și scuipă.

Nu avea motiv să înjure, dar înjura tot timpul. N-avea motiv să fie supărat, dimpotrivă. Era înarmat cu două iatagane, purta pieptar de piele și blănuri, cizme de cea mai bună calitate, era liber și aștepta să înceapă bătălia. Nu-și putea dori mai mult. Cu câteva săptămâni în urmă, zăcea într-un beci din Temnița Imperială. Acum era liderul *Celor reformați de Biserica Zilei și a Noptii, oameni pioși care servesc onorabil Imperiul*. Așa le spunea oficial. Adică ucigași, cei mai răi dintre cei mai răi, eliberați pentru a face munca murdară a Imperiului Gadarian. Măcelari de oameni, pe bani.

Oameni pioși... gândi Murzul zâmbind. El nici măcar nu era om. De asta nici nu se pusese problema cine să conducă acea bandă de mercenari. Murzul era din neamul ogorogilor, strania specie din estul îndepărtat, cu pielea cenușie, brațele până aproape de genunchi, nasul turtit, bărbi țepoase și păr pe spate. Atâta că Murzul ieșea cu ușurință în evidență și între ogorogi. Trecut de doi metri în înălțime, cu un ochi mare, gri și atât de decolorat, încât părea că n-are pupilă, celălalt ochi, galben, mult mai mic și strâmb, cu pielea încrețită în moalele capului, cu craniul teșit, care dădea impresia că n-avea frunte, cu o barbă ca de sârmă, arăta realmente ca un monstru din povești macabre. Și Murzul se mândrea cu felul cum arată. După fiecare bătălie, se îndrepta către primul pârâu sau heleșteu,

să-și spele barba de sânge și, de fiecare dată, își privea zâmbind chipul reflectat în apă. Zâmbetul îl făcea și mai hidos. Le era frică tuturor de el, cât de mari ucigași ar fi fost. Însă știa că se și bucurau să-l aibă alături în timpul bătăliei care avea să înceapă în scurtă vreme.

Erau la marginea unei păduri imense, care acoperea o mare parte din Țara Inimii, partea de sud a Zelorului. Întunecată și deasă, ogorogului îi amintea de pădurea Vodlok de lângă Munții Negri de acasă. Dar acum era aici, în Zelor, un ținut sălbatic și răcoros, pe placul lui, gata de luptă. Acasă era prea departe în urmă. Banda lui de *pioși* era ascunsă între brazi, iar afară, în câmp se afla Compania a Opta Imperială: încă două companii erau desfășurate prea departe pentru ca Murzul să le poată zări. După spusele iscoadelor, unul dintre cele mai temute clanuri ale barbarilor Zebul, cu care aveau să se lupte, trebuia să năvălească pe una dintre cele câteva poteci largi care tăiau pădurea, cu intenția de a ataca armata principală din spate. Compania a Opta avea misiunea de a le ține piept, iar *pioșii* lui Murzul, să-i ia prin surprindere de la spate. Un plan bun, după ogorog. Știa comandantul ce face. În același timp, se gândea că el și banda lui probabil vor trebui să le facă de petrecanie tuturor barbarilor care ar fi atacat în acea parte, din moment ce Compania a Opta i se părea de-a dreptul jalnică. Echipament de două parale, prost înarmați și din câte putea ogorogul să-și dea seama, majoritatea nu luaseră în viața lor parte într-o bătălie. Privindu-i, Murzul gândi că mai toți cei din companie erau deja istoviți, după grele eforturi de a nu se cufuri acolo, pe loc. Doar pentru a-și goli mațele, oricum, când într-un final va începe măcelul.

Unul singur din toată unitatea i-a atras atenția. Era ogorog, ca și el. Ceva mai scund, dar totuși mai înalt ca

restul, cu o mustață țepoasă sub nasul turtit, cu pielea cenușie, brutal la chip, ogorog fără îndoială. Atâta că, spre surprinderea lui Murzul, chiar și ogorogul acesta părea că strânge din fese ca să nu-și dea drumul în nădragi. *Morți în gură...*

Oreg tremura. Nu de frică, doar de frig. Tânărul ogorog era ud până la piele, după un ceas de stat în ploaie, așteptând începutul unei bătălii la care nu-și dorise niciodată să ia parte. Crescuse în Munții Rivec, într-un fel de colonie de fierari, ca un iobag sub gheata gadarienilor. Iar acum, îl recrutaseră cu forța în armata imperială. Oreg știa că are în el vână să lupte, ca orice ogorog, iar dintre tinerii fierari, era dintre cei mai puternici. Însă nu voia să lupte pentru un imperiu pe care îl disprețuia. Sau, amintindu-și legendele despre brutalitatea barbarilor Zebul și privindu-și din nou scutul vechi din lemn și sabia scurtă pe jumătate tocită, probabil să moară în acel război care nu era al lui. Acea cruciadă împotriva barbarilor. „Barbari” le spuneau gadarienii. Nu că ogorogii ar fi fost considerați altfel decât barbari. Sau oricine altcineva care nu era cetățean onorabil al imperiului. Lui Oreg nu îi era frică de moarte, sau cel puțin așa își spunea el. Dar decât să lupte în nenumărate bătălii pentru imperiu, se gândea că ar fi mai bine să moară acolo, în ziua aceea, ca ogorogii din alte timpuri, cu arma în mână. Să se termine odată. Așteptarea îl făcea să-și piardă mințile.

Gândul îi zbură la vărul lui, Ornum, care era acolo în câmp, undeva, cu Compania a Treia. Ornum era de zece ani în armată. Fusese de mic un ogorog bătaios, și la un moment dat, se săturase de fierărie. Însă după zece

ani, a rămas tot un simplu răcan, deși Oreg era convins de priceperea lui în ale luptei. Și-ar fi dorit măcar să fie în aceeași companie, să lupte cot la cot. Simțindu-se blestemat de soartă, închise ochii pentru un moment. Doar pentru a fi trezit de sunetul înfiorător al unui corn de război, urmat de urlate sălbaticе dinspre pădure.

Barbarii Zebul năvăliră ca niște lupi turbați către rândurile dezordonate ale Companiei a Opta. Mulți. Pentru Oreg, neașteptat de mulți. Robuști, sălbatici, unii la bustul gol, alții cu blănuri pe ei, învârtind topoare, ciomege cu țepi și ghioage, cu chipurile pictate și urlând din toți rărunchii. Oreg încercă să-și facă curaj strângând sabia și scutul mai puternic în mâini, dar nu izbuti. Își simți stomacul ca pe un cub de gheață și nu mai putu mișca un deget; nu putea nici măcar să strângă din dinții care-i clănțăneau incontrolabil în gură – de frică sau de frig, sau amândouă, nici el nu știa. Capul începu să-i vâjâie. Un barbar cu un topor lung cât o mână de ogorog se îndrepta direct spre el, cu nebunia jucându-i în ochi. Impactul avea să vină rapid, dar Oreg tot nu se putea urni. Zebulianul își roti toporul. Ogorogul ridică scutul din instinct, dar acesta se făcu țândări și Oreg se pomeni pe spate, în noroi. Barbarul ridică toporul deasupra capului răsând, la un moment distanță de a-i crăpa țeasta. Un urlet oribil, ca din rât de fiară îl trezi pe Oreg la viață. Abia după ce-și înfipse sabia adânc în mațele zebulianului și apoi o scoase printr-o parte, ciopârțindu-i splina și împroșcându-și fața cu sângele barbarului, își dădu seama că el a scos acel urlet.

Nimeni nu avea cum să știe că în acel moment infernul a făcut primul pas pe pământ.

Sânge. Pe jos, pe fețe, pe haine, pe lame. Strigăte, grohăieli, duhoare de urină, de frică, de moarte. Murzul era în lumea lui. Iataganele dansau în stânga și-n dreapta, mușcând cu poftă din trupuri. Uriașul ogorog, în nebunia carnagiului, avea impresia că lamele făceau parte din el ca și cum ar fi fost colții lui, iar el ar fi la cină. Hăcuia, înjunghia și își căuta următoarea victimă. Erau toți oi în ochii lui, și el era lupul gigant din Munții Negri, Gorbid în carne și oase. Nu-i scăpa nimeni. Toți erau prea lenți, prea speriați când îl priveau în ochii lui hidoși, o ceată de morți umblători. Chiar și când ogorogul se pomeni înconjurat de șase barbari înfometăți de sânge, nu îl încercă niciun fior și nu simți altceva decât plăcere. Urlă din răspuțeri cu limba scoasă, rotindu-și capul ca un atins de demoni, apoi râse citindu-le ezitarea pe chipuri până și acestor barbari feroce. Murzul spintecă două gâtlete în același timp, cu o mișcare fluidă, care părea împrumutată de la un dirijor. Apoi îl înjunghie pe al treilea zebulian în ochiul stâng, în timp ce-l scuipă în dreptul și hohoti. Se întoarse și tăie în două un ciomag care i se îndrepta către căpătână, apoi cu un rever îi ciopârți mațele purtătorului. Urlând în continuare, sări către ultimii doi și-l despică pe unul de la umăr până la brâu. Celălalt era complet înlemnit, privind cele două bucăți de carne care cu doar un moment înainte îl formau pe tovarășul său de arme. Rotindu-și din nou capul și scoțându-și limba, Murzul îl înjunghie cu ambele iatagane și-l ridică de la pământ, apoi îl lovi cu capul, spărgându-i fruntea. Barbarul alunecă de pe lame și se prăbuși în noroiul îmbibat de sânge.

Însă acest dans al morții avea prețul său. Uriașul ogorog avu nevoie de o clipă de răgaz pentru a-și trage sufletul, iar pentru un moment, febra măcelului